

men da Landboforholdene i deres nuværende Skikkelse her medføre, at det maa være et velbegrundet Ønske hos Planterne kun at slutte Aarscontracter, formenes det, at Tyendeloven vel kunde udtale, at naar ingen anden Aftale var slet mellem Arbeidsherre og Arbeidsgiver, — hvilken Aftale da eventuelt kunde fordres anmeldt for Politivirigheden — var vedkommende Arbeider at betragte som fæstet paa 1 Aar. En analog Bestemmelse høves jo ogsaa i den almindelige Tyendelov, kun at Tjenestetiden der antages at være $\frac{1}{2}$ Aar.

Forsaaavildt begge Parter maatte ønske at contrahere for længere Tid, vilde det sikkert være rigtigt ogsaa at tillade fleraarige Contracter. Det er nemlig vel muligt, at endel Arbeidere, navnlig af de ældre, ville foretrække som hidtil at erholde endel af deres Løn gennem Naturalier og den saakaldte Provisionsgrund. Dyrkningen af sidstnævnte vil Arbeideren imidlertid ofte kun drive ufuldkomment og endog slet ikke, naar han veed, at han om mindre end 1 Aar kan komme til at forlade sin Bopæl; at der imidlertid maatte sættes en Begrænsning med Hensyn til den Tid, for hvilken der skulde kunne contraheres, ansees for en Selvfølge. Hvad angaaer Opsygelsesfristen, da bør denne, for at Arbeidsherren ikke skal udsættes for med kort Bærsel at miste en muligvis i det givne Dieblif færlig betydningsfuld Arbeidskraft, ved Maanedskontracter sættes til mindst 14 Dage og ved Contracter paa halve Aar og derover til 3 Maaneder. Det maa endelig ansees som meget hensigtsmæssigt, at der i den fremtidige Tyendelov for Landarbeidernes Vedkommende fastsættes, hvad der, naar ingen anden Aftale foreligger, skal forstaaes ved en Arbeidsdag, ligesom der ogsaa nøiagtigt bør anføres de Forordninger, som kunne stilles til Arbeidere ved extraordinære Leiligheder saavel som i Høsttiden. Blandt Straffene for Brud paa Contracten fra Tyendets Side kan det neppe under Forholdene paa St. Croix undgaaes at optage offentligt Arbeide; men det bør formentlig udtrykkelig bestemmes, at Arbeidere, som for Contractsbrud dømmes til offentligt Arbeide, saavidt muligt under Arbeidet (i det Frie) bør holdes adskilte fra de egentlige Straffefanger og i Fængslet altid holdes affondrede fra dem. Commissionen finder sig foranlediget til at fremkomme med denne Bemærkning, idet den har haft Leilighed til at erfare, at Arbeidere, som ere dømt for Contractsbrud, behandles ganske som Individier, der for grove Forbrydelser ere dømt til offentligt Arbeide — et Forhold, hvorved man direkte modvirker Bækkelsen hos Almuen af Bevidsthed om Betydningen af Begrebet „Forbrydelse“.

Ved Siden af en Tyendelov maa der fremdeles stilles en Løsgjængerlov. Commissionen antager, at en saadan Løvs Affattelse saaledes, at den kan virke gennemgribende, vil have sine store, om end ikke uovervindelige Vanskeligheder. Det er nemlig, som ogsaa antydet i Ministeriets Skrivelse af 3die Januar, utvilsomt, at Arbeiderregulationernes Ophævelse navnlig i Begyndelsen vil fremkalde Løsgjængere i større Omfang, idet de døvne og slette Elementer i Arbeiderbefolkningen — hvis Antal desværre ikke er lille — ville indgaa at binde sig til nogen fast Tjeneste og søge at følge deres før omtalte Tilbøielighed til ved et Par Dages Arbeide om Ugen at erhverve sig Midler til at subsistere i Resten af samme, som de da tilbringe i Lediggang og de af denne ofte følgende Udskielser. Denne Maade at leve paa passer kun alt for godt til Negerens hele Charakter, og hans Nøjsomhed med Hensyn til Jødemidler ligesom ogsaa de climatiske Forhold begunstige i høi Grad Udviklingen og Tilfredsstillelsen af Tilbøieligheden til at føre et saadant Liv. Et endnu værre Udslag heraf vil man faae gennem de Individier, som end ikke gibe fortjene ved Arbeide det Lidet, som de have nødig til Livets Ophold, men foretrække ved Tyveri at sætte sig i Besiddelse deraf. Naar, som det er Tilfældet med Negere, under de her omhandlede Forhold, et Menneske kan leve og være vel nærer ved